

1

Пролет 2013 г.

Катрин се напъва, но не е останало нищо за изхвърляне. Стиснала студената емайлирана дръжка, тя изправя глава да се види в огледалото. Лицето ѝ не е същото, с което си легна. Виждала е това лице и преди и се е надявала да не го зърва никога повече. Разглежда се на тази нова ярка светлина, намокря хавлиена кърпа, избърсва устата си с нея, после я притиска към очите си, сякаш би могла да изтрие страха в тях.

– Добре ли си?

Гласът на съпруга ѝ я стресва. Надявала се е той да не се събуди. Исква да я остави на мира.

– Вече да – излъгва го Катрин и угася лампата. После сервира втора лъжа: – Сигурно е от сношната готова храна. – Обръща се към него и го вижда само като сянка в мрака. – Лягай си, нищо ми няма – прошепва тя.

Той е съвсем сънен, но слага ръка на рамото ѝ и пита:

– Сигурна ли си?

– Честна дума, Робърт. Ей сега идвам.

Съпругът ѝ плъзва пръсти по ръката ѝ, задържа ги за миг на лакътя ѝ и се отдалечава. Тя изчаква известно време, за да е сигурна, че е заспал, и чак тогава се връща в спалнята.

Поглежда книгата, захлупена върху отворените страници, както я е оставила. Първите няколко глави я увлякоха, защото в тях имаше нещо, което я теглеше напред, но не подсказваха какво ще последва. Действието я подмами да продължи да чете, докато не осъзна, че е уловена в капан. И тогава думите започнаха да рикошират в мозъка ѝ, да се блъскат в гърдите ѝ, да я връхлитат една след друга. Сякаш тълпа хора бяха изскочили пред влак и тя, безпомощният машинист, не бе в състояние да предотврати фаталния сблъсък. Късно беше да удари спиращката. Нямаше връщане назад. Катрин неочаквано се бе натъкнала на себе си, оживяла на страниците на книгата.

Всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, е напълно случайна. Обичайното авторово уточнение е зачертано с тънка червена линия. Пропуснала е да забележи това при първото отваряне на книгата. Приликата с нея е несъмнена. Тъкмо тя е главната героиня, основният образ. Имената са променени, но подробностите са безпогрешно точни чак до облеклото ѝ в онзи следобед. Момент от живота ѝ, който е премълчала. Тайна, несподелена с никого, дори със съпруга и сина ѝ – двамата души, които си мислят, че я познават по-добре от всеки друг. Ничие въображение не би могло да сътвори онова, което е прочела преди малко. Но то е там, черно на бяло, достъпно за всички. Мислила си бе, че историята е приключена. Ала ето че тя бе изплувала на повърхността. В нейната спалня. В нейната глава.

Катрин се опитва да я измести със спомени от

снощната вечер. Задоволството от новия им дом; вечерята с вино; сгушена на канапето дреме пред телевизора, а после с Робърт си лягат в спалнята. Кротко щастие, което е приемала за даденост, но то не ѝ носи утеха. Не може да заспи, затова става от леглото и слиза на долния етаж.

Пак имат два етажа, но долният е много по-малък. Вече са в мезонет, не в къща. Преместили са се тук преди три седмици. Спалните са две вместо четири. Две спални са им напълно достатъчни. Едната за тях, втората за гости. Долу има само едно голямо общо помещение. Сега, когато Никълъс се отдели, не им се налага да затварят врати.

Катрин включва осветлението в кухненския бокс, вади стъклена чаша от шкафа и я пълни със студена вода – не от мивката, а от вратата на хладилника, на която има кранче. Хладилникът прилича на гардероб. По дланите ѝ плъзва страх. Горещо ѝ е, сякаш има температура, и е благодарна заради хладината на новия под, настлан с варовикови плочи. Водата помага малко. Изпива я на един дъх, загледана през огромните прозорци на този нов дом, който ѝ е чужд. Навън е съвсем тъмно, не се вижда нищо. Тя още не е успяла да постави щори. На показ е. Всеки може да я види през прозореца, а тя – никого.